

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 15.965 van 16 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 1 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat M. TREMMERY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending van de zorgvuldigheidsnorm en de rechten van verdediging op. Hij stelt dat uit het interview duidelijk blijkt dat hij gestresseerd en in de war was. Bovendien waren de vragen hem niet altijd duidelijk en begreep hij de tolk niet goed. Hij durfde dit niet te melden daar hij vreesde dat hij zelf zou moeten instaan voor de kosten van een nieuwe tolk.

1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 123.728, 1 oktober 2003). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een

advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

De door verzoeker aangevoerde vertaalproblemen blijken geenszins uit het administratief dossier. Verzoeker kreeg op de Dienst Vreemdelingenzaken ruimschoots de tijd om zijn relaas uiteen te zetten, hij verklaarde hieraan niets meer te willen toevoegen en hij ondertekende voor akkoord, nadat zijn verklaringen hem werden voorgelezen in het Armeens, waarmee hij tevens aangaf dat deze oprecht waren (administratief dossier, stuk 9). Verzoeker werd voor het Commissariaat-generaal gevraagd of hij de tolk begreep en er werd hem gemeld dat hij eventuele problemen moest aangeven, wat verzoeker heeft nagelaten te doen (zie administratief dossier, stuk 3, p. 1). Zijn huidige betoog aangaande het niet begrijpen van de tolk en zijn voorgehouden vrees te moeten instaan voor de kosten van een nieuwe tolk kan niet aanvaard worden.

Op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker gestresseerd of zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (R.v.St., nr. 166.377, 5 januari 2007).

In zoverre verzoeker een schending van de rechten van verdediging opwerpt, wijst de Raad erop dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de Commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 169.748, 4 april 2007; R.v.St., nr. 167.474, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 166.615, 12 januari 2007). Het middel is ongegrond.

2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, (A)2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wat ook een schending inhoudt van artikel 52 van voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt dat hij duidelijk verklaard heeft dat hij op 17 november 2007 werd aangereden. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd hij voortdurend onderbroken waardoor hij in de war was en inderdaad enkele zaken door elkaar haalde. Ook aangaande zijn paspoort en het ontbreken van een ontvangstbewijs van zijn neergelegde klacht volhardt verzoeker in zijn eerste verklaringen. Zijn paspoort werd ingehouden door de politie toen hij klacht ging indienen bij de politie, op de dag van het accident. Verzoeker wijst erop dat de politie corrupt is en er een onderscheid is tussen wat er volgens de wet moeten gebeuren en wat er effectief gebeurt.

Betreffende de chronologie van de feiten benadrukt verzoeker eveneens dat zijn eerste versie bij de Dienst Vreemdelingenzaken als volledige waarheid mag worden beschouwd. Hij herhaalt dat hij onder hevige stress stond en de tolk niet goed verstond.

Verzoeker stelt te voldoen aan de voorwaarden van voormeld artikel 1, (A)2, en aldus ook van voormeld artikel 52.

2.2.1. Artikel 52 van voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) heeft betrekking op de bevoegdheden van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker brengt geen concreet gegeven aan waaruit enige bevoegdheidsoverschrijding van de Commissaris-generaal kan worden afgeleid.

De bestreden beslissing werd overigens genomen op grond van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker volhardt in zijn eerste verklaringen en nalaat de vaststellingen in de bestreden beslissing afdoende te verklaren of te weerleggen. Zijn betoog aangaande de vertolking en de stress werd reeds in paragraaf 1.2. niet gegrond bevonden. Zijn bewering aangaande het verloop van het gehoor waar verzoeker stelt voortdurend onderbroken te zijn, vindt geen steun in het administratief dossier. Het gebrek aan enig begin van bewijs ter staving van zijn asielrelaas en reisweg mede in acht genomen, kan aan verzoekers relaas geen geloof meer worden gehecht, nu blijkt dat hij incoherente verklaringen aflegde aangaande kernpunten van dit relaas. Deze vaststelling is wezenlijk en vaststaand blijkens het administratief dossier. Hij geeft hiervoor geen aannemelijke verklaring zodat deze motivering onverminderd gehandhaafd blijft. Het middel is ongegrond.

3.1. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij meent dat in de bestreden beslissing geen argument wordt aangehaald waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd. Verzoeker betoogt wel een reëel risico te lopen op ernstige schade indien hij naar Armenië zou terugkeren vermits hij het slachtoffer was van twee aanslagen.

3.2. Verzoeker steunt zijn vraag voor subsidiaire bescherming volledig op zijn asielrelaas. Uit wat voorafgaat, blijkt dat dit relaas ongeloofwaardig is. Bijgevolg maakt hij ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 16 september 2008 door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

dhr. G. OOGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE.

F. HOFFER.